

Strijdvaardige SIMON

SIMON VOND HET VRESELIJK DAT HIJ KLEIN WAS. Hij had het gevoel dat iedereen altijd op hem neerkeek. En eerlijk gezegd konden ze ook niet anders.

Elke avond als hij in bed lag, verwenste Simon zijn ouders omdat ze klein waren, waardoor ook hij klein was.

‘Het is niet eerlijk. Ik vervloek mijn petieterige mam en pap. Door hen zal ik nooit groot zijn,’ zei hij tegen zichzelf.

‘Maar ik zal iedereen laten zien dat ik als een **reus** tussen de anderen sta!’ nam hij zich voor.

Hij wilde altijd winnen. Regels en fair play betekenden niets voor hem. Hij moest altijd de winnaar zijn.

Nummer één.

Omdat hij zo strijdvaardig was, was hij geen gezellige jongen. Als er op een feestje *Geef het pakje door* werd gespeeld, wilde hij het pakje nooit loslaten. Zelfs niet als de volwassene die het spel leidde het door de kamer sleurde om Simon

‘Ik laat het niet los!’

Bij stoelendans was het nog erger. Als het spel ging beginnen, plakte hij met tiensecondelijm een stoel aan het zitvlak van zijn broek, zodat hij nooit kon verliezen.

‘Ik heb gewonnen!’

Bij verstoppertje spelen kroop de jongen eens in een ladekast en hij bleef daar een hele week zitten. Hij was zo koppig omdat hij nooit gevonden wilde worden en uitgeroepen wilde worden tot verstoppertjeskampioen.

‘Ha! Ha!’

Hij keek op tv naar quizprogramma’s en onthield de antwoorden. Als hij dan samen met zijn ouders naar zo’n opgenomen quiz keek, riep hij luidkeels alle antwoorden voordat zij iets konden zeggen.

‘IK BEN DE SLIMSTE!’

Als hij aan een driebeensloopwedstrijdje meedeed, nam hij het houten been van zijn oma mee en bond hij dat aan zijn eigen been. Zo kon hij niet worden gehinderd doordat hij aan een andere deelnemer vastzat.

‘Ik heb goud gewonnen!’ schreeuwde hij.
‘Hier, oma, je been!’ Hij slingerde het over het sportveld naar haar toe, waardoor ze op de grond tuimelde.

‘OEMPF!’

Als Simon zwaar dreigde te verliezen bij een bordspel, duwde hij zo hard tegen het bord dat alle pionnen in de lucht vlogen. Hij beweerde dan dat hij gewoon zijn benen had gekruist.

'Laten we zeggen dat ik dit spelletje gewonnen heb.'

Bij zaklopen verstopte Simon zo sluw als een vos een minimotorfietsje onder zijn zak. Zo kon hij zoemend alle andere kinderen achter zich laten.

BROEMM!

Als er *Muzikale beelden* werd gespeeld, dompelde hij zich eerst onder in mortel en liet hij die drogen. Hij kon dan geen vin meer verroeren en won de wedstrijd. De keerzijde daarvan was dat hij achteraf met een moker uit het cement losgeslagen moest worden.

'AU!'

Ook bij proefwerken zorgde Simon ervoor dat hij de beste van de klas was. Hij maakte gebruik van een piepklein microfoontje, een oortje en een jongen die buiten klaarstond met een stapel handboeken. Simon had die omgekocht met chocolade.

‘ALWEER HET BESTE CIJFER!’

Voor loopwedstrijden bracht hij zijn eigen startpistool mee. Dat gebruikte hij pas toen hij de eindstreep had bereikt.

‘Ik heb gewonnen!’

PANG!

Bij voetbalwedstrijden bond hij de bal aan zijn schoen. Zo hoefde hij nooit een pass te geven en kon alleen hij doelpunten maken.

‘GOAL!’

Haast elke avond kon Simon een beker, medaille of brevet toevoegen aan de verzameling in de pronkkast die hij daarvoor in zijn slaapkamer had gekregen. Elke keer als hij weer iets had gewonnen, gaf hij zichzelf een schouderklopje.

‘Goed gedaan, Simon!’ zei hij dan tegen zichzelf.

Toen hij in bijna alles de top had bereikt, verspreidde het nieuws zich vlug. In de streekbladen verschenen artikels ...

**AL IS HIJ KLEIN, JONGEN
UIT DE STREEK WINT
MEDAILLE OF ZOIETS.**

voordat hij ook in de grote kranten doorbrak.

**WONDERKID!
KLEINE JONGEN WINT
GROTE PRIJZEN!**

En uiteindelijk werd hij ook gevraagd voor een interview op televisie.

‘Dat is een indrukwekkende verzameling trofeeën, Simon,’ merkte de presentator op.

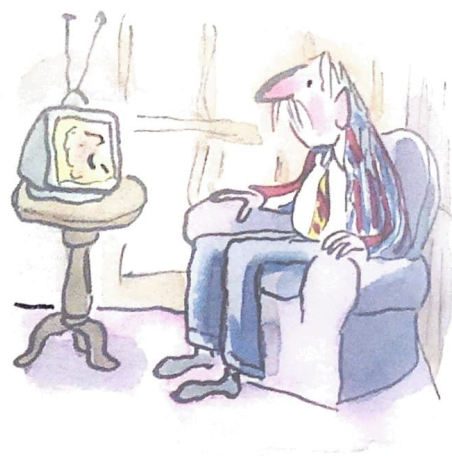
‘Dank u. Ik denk dat ik in alles de beste ben.’

‘Als ik naar je kijk, vind ik het haast ongelooflijk. Je lijkt me zowat vijf jaar oud.’

‘Ik ben tien.’

‘Oeps.’

In zijn kantoor met eikenhouten lambrisering zat Lord Sock, de voorzitter van het Brits olympisch team, naar het interview te kijken. Sock was een gezette oude man met een borstelige witte snor. In een vorig leven was hij zelf atleet geweest.

‘Onze wensen zijn verhoord!’ riep hij uit. ‘Die jongen is een prijzenpakker!’

Hij zocht het telefoonnummer van de jongen op en belde meteen.

RING RING! RING RING!

‘Met Simon?’ zei hij.

‘Ja?’

‘Met Lord Sock. Misschien heb je al van me gehoord.’

‘Ja, natuurlijk, sir ... ik bedoel lord.’

‘Onze topatleet heeft een been gebroken bij een training. Aanstaaende zaterdag hebben we de honderd meter. Simon Clont, je land rekent op je om goud te veroveren!’

Het bleef stil aan de andere kant van de lijn. De jongen kreeg een wee gevoel in zijn maag. Valsspelen op een sportdag op school, oké, maar bedrog bij de Olympische Spelen was heel wat anders ...

‘Simon? Simon? Ben je er nog?’

‘Ja, ik ben er nog, Lord Sock.’

Simon dacht razendsnel na. Hij begon zich voor te stellen hoe trots hij zou zijn als hij won. Als hij de snelste man ter wereld was, zou niemand er ooit nog iets van zeggen dat hij klein was. Hij kreeg een gouden waas voor zijn ogen. De Olympische Spelen waren de grootste competitie van de wereld. Er was geen grotere onderscheiding dan een olympische gouden medaille.

Strijdbare Simon kon het niet weerstaan.

‘Wel, jongen, heb je al iets beslist?’

‘Ja, ik doe mee!’

‘Fantastisch! We zien je dan morgenochtend voor het trainingskamp van de Britse olympische atleten. Dat is maar een uur hiervandaan. Voor jou is het zelfs maar een halfuur lopen!’

‘M-m-maar, lord ...’ sputterde de jongen tegen. Hij keek naar zijn kast met trofeeën. Hij stelde vast dat er niet één prijs bij was die hij echt had verdiend. Hij had telkens

Verschrikkelijk gesjoemeld om te winnen.

‘Ja, jongen?’

‘Ik train liever alleen.’

‘Alleen?’ In al zijn jaren in de sportwereld had Lord Sock nooit eerder zoiets gehoord.

‘Ja. In mijn kamer.’

‘In je kamer?’ Dat kon de man echt niet geloven.

‘Ja, lord.’

‘Maar we hebben het over de honderd meter!
Hoe groot is je kamer?’

‘Dat weet ik niet precies, lord.’

‘Waag eens een gokje.’

‘Vijf bij vijf meter.’

‘Hoe denk je de honderd meter te kunnen oefenen
in zo’n kleine kamer?’

Simon dacht een paar tellen na. ‘Ik zal in cirkels lopen.’

DAARMEE HAD DE JONGEN EEN PUNT.

‘Nou ja, je palmares is duidelijk genoeg. Oké, dan zien we
je wel de dag van de race. Laat ons niet in de steek, Simon.’

Lord Sock hing op.

Simon voelde zich zweverig en liet zich op zijn bed vallen.

Hij zou iets opzienbarends moeten bedenken als hij een overwinning wilde behalen op de Olympische Spelen.

Die nacht bleef hij wakker tot de dag aanbrak. Hij dacht na over alle mogelijke manieren om te sjoemelen ...

Zichzelf met een kanon
afschieten en over de
eindstreep vliegen.

BOEM!

Zijn tegenstrevers de pas afsnijden door
een kudde schapen los te laten op de renbaan. 'Mèèèè!'

'Mèèèè!'

Aan de achterkant van de onderbroek van de andere
deelnemers een **ZWAAR GEWICHT** vastmaken, zodat ze terug
naar achteren gerukt zouden worden als ze wilden starten.

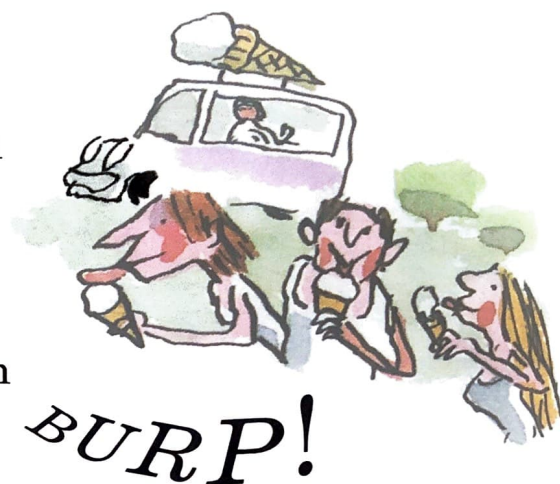

RUK!

De schoenveters van alle atleten aan elkaar binden.
Zodra het startschot werd gelost, zouden ze dan
allemaal op een hoop op de grond vallen.

‘OEMPF!’

Een ijscokar de renbaan op rijden
en al zijn tegenstrevers gratis
een reusachtig ijsje aanbieden.
Ze zouden zich een indigestie eten
en niet kunnen starten.

Iedereen wijsmaken dat het maar een
eierrace was en hun allemaal een ei en
een lepel geven. Daardoor zouden ze
vast een stuk minder snel lopen.

KRAK!

Naar de eindstreep rijden
op de rug van een
jachtluipaard,
het snelste dier
ter wereld.

‘ROAR!’

Gewoon sneller lopen dan alle andere atleten.

Jammer genoeg leken al die ideeën gedoemd te mislukken. Vooral het laatste.

Net toen Simon het bijltje erbij wilde neergooien, dwarrelde het PERFECTE PLAN zijn hoofd binnen.

Door vuurpijlen aangedreven schoenen!

Om te beginnen kocht hij de GROOTSTE loopschoenen die hij kon vinden. Die waren ten minste twee keer zo groot als zijn voeten en hij zag eruit als een clown.

Vervolgens boorde hij gaten in de zolen. Daarin kon hij wiel-
tjes plaatsen die hij van oude speelgoedautootjes had gehaald.

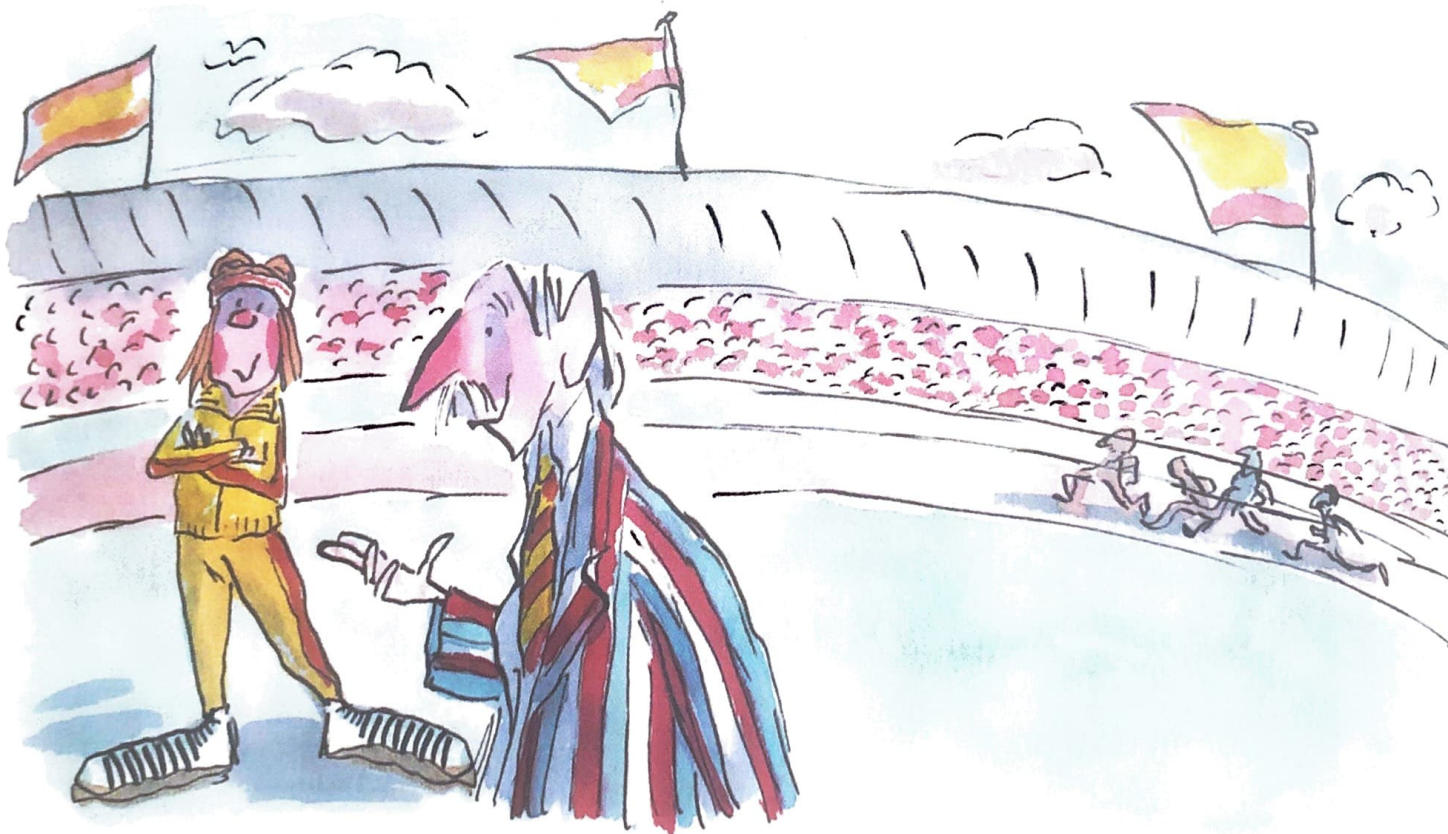
Daarna zocht hij het **KRACHTIGSTE** vuurwerk dat hij kon vinden. Hij sneed de schoenen achteraan open en plaatste de vuurpijlen erin.

De andere atleten zouden hun hart uit hun lijf moeten lopen. Simon zou gewoon de lonten van het vuurwerk aansteken en hen allemaal inhalen met zijn door vuurpijlen aangedreven schoenen. Zo zou hij de gouden medaille winnen.

*Er kon toch helemaal
niets verkeerd lopen?*

‘Nou, je bent nog kleiner dan ik verwachtte,’ merkte Lord Sock op toen hij Simon voor het eerst zag.

‘O jee, u ook al!’ kreunde de jongen.

Ze stonden in het enorme Olympisch Stadion in Tokio, Japan. De sfeer was geladen. Er wapperden vlaggen van alle landen van de wereld. Honderdduizend sportliefhebbers zaten oepengepakt in het afgeladen stadion. Camera's van overal op de wereld stuurden beelden van alle belangrijke gebeurtenissen rechtstreeks door naar **MILJARDEN** kijkers.

Lord Sock keek naar Simons enorme loopschoenen. ‘Lieve hemel, **wat heb jij grote voeten!**’

Simons schoenen waren bijna zo lang als zijn gestalte. Hij had gehoopt dat het niemand zou opvallen hoe groot ze waren, maar het was onmogelijk ernaast te kijken.

‘Dank u, lord. Daardoor kan ik zo snel lopen.’

‘Echt waar, jongen?’

‘Nou, ik zeg wel “lopen” ... Het is niet gewoon lopen, want mijn voeten blijven altijd op de grond.’

Lord Sock was overduidelijk geschokt. ‘Ik ben daar helemaal niet gerust op, jongen. Je vertegenwoordigt ons grote land – en het is groot, want ‘groot’ is het eerste deel van zijn naam. Je vertegenwoordigt het bij de belangrijkste sportmanifestatie ter wereld. En nu vertel je me dat je voeten niet van de grond komen als je loopt? In mijn hele leven heb ik nooit eerder zulke onzin gehoord. Simon, ik haal je uit de race.’

‘Nee, lord! Alstublieft, ik ga goud winnen. **IK BELOOF HET U!**’

Er liep een enorme man voorbij. Het was Ike Scarper, de atleet van Jamaica. Hij was de snelste man ter wereld en had 103 olympische gouden medailles op zijn naam staan. Hij keek naar Simon en gniffelde.

‘Ha! Ha! Ha!’ Hij liep recht naar de renbaan.

‘Je kunt maar beter gaan, jongen,’ zei Lord Sock.

Met wat moeite rolde Simon naar de startlijn.

Een olympisch wedstrijdcommissaris in blazer liep met een startpistool in zijn hand naar de renbaan. ‘Op uw plaats bij de startlijn, heren!’

Ike stond naast Simon. Zelfs als hij zich bukte, was hij nog groter dan de jongen als die rechtop stond.

‘Erg aardig van de clown je zijn schoenen te lenen!’

mompelde Ike met een spottend glimlachje.

Simon schudde zijn hoofd.

Hij wilde die knappe, amusante en – nog veel erger – lange man doodgraag een lesje leren. Hij stak zijn hand in zijn korte broek en haalde een lucifersdoosje tevoorschijn, dat hij daar sluw had verstopt.

‘Op uw plaats!’ herhaalde de commissaris.

‘Ik zal aan de meet op je wachten met een kopje Engelse thee!’ zei Ike.

Simon stak de lont in zijn linkerschoen aan.
‘Klaar!’

Maar Simon brandde zijn vingers en liet het lucifertje vallen voordat hij de volgende lont kon aansteken.

‘Au!’

Dat voorspelde weinig goeds.

Het startpistool werd afgevuurd.

De atleten schoten bliksemsnel uit de startblokken, als altijd aangevoerd door Ike Scarper.

Met maar één ontstoken vuurpijl en zijn rechterschoen achter zich aan slepend, stelde Simon vast dat hij onmogelijk recht door kon lopen. Hij schoot opzij en knalde tegen een van de atleten.

DOEF!

PANG!

‘OEMPF!’

De atleet vloog een eind in de lucht.

Hij viel op de grond.

Simon tolde in het rond als een giraf bij zijn eerste rolschaatsdisco. Zo wild, dat hij nog een paar lopers uitschakelde.

DOEF!

DOEF!

DOEF!

‘OEMPF!’

‘OEMPF!’

‘OEMPF!’

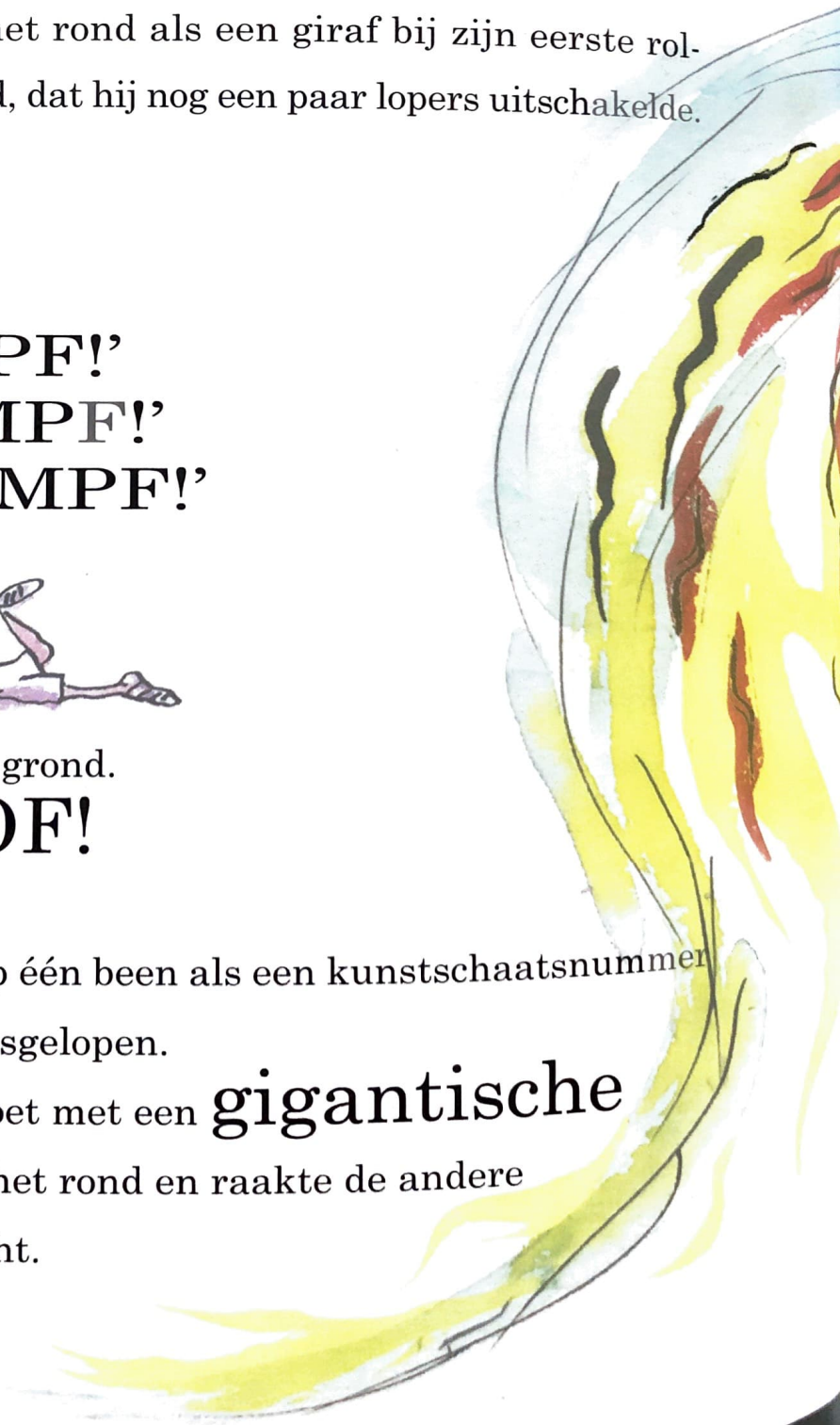
Ook zij vielen op de grond.

BOF! BOF!

BOF!

Simon tolde nu op één been als een kunstschaatsnummer dat vreselijk was misgelopen.

Simons andere voet met een **gigantische** loopschoen tolde in het rond en raakte de andere atleten in hun gezicht.

‘AU!’
‘AU!’
‘AU!’

Ze vielen over elkaar heen op de grond.

OEMPF!

Uiteindelijk bleef er maar één man overeind. De olympische legende Ike Scarper, natuurlijk. Net voordat hij de eindstreep bereikte en zijn 104de olympische medaille in de wacht sleepte,

ONTPLOFTE

het vuurwerk in Simons schoen ...

PANG!

en daardoor vloog de jongen
letterlijk de lucht in.

ZOEFF!

Zijn gigantische, door een vuurpijl aangedreven schoen
snorde door de lucht, zijn kleine lichaam zwaaide erachter-
aan. Hij schoot tot hoog boven de wolken. Hij vond het best
wel leuk daarboven. Het was er rustig en vredig. Heel even
hing hij daar volkomen onbeweeglijk. Maar wat stijgt, moet
ook weer dalen. Snel. Hij keek naar beneden en zag dat Ike
Scarper net de meet ging bereiken. Maar de atleet keek om-
hoog en Simon landde boven op hem ...

‘AU!’

... en schakelde hem volkomen uit.

Ike Scarper viel neer als een machtige eik.
BOF!

Simon zat nu boven op de man. De jongen hoefde alleen nog maar op te staan en over de meet te lopen. Hij stak zijn armen al in de lucht als een echte winnaar.

De toeschouwers in Tokio waren woedend.
‘BÓÉÓÉ!’

Die kleine Britse jongen had de race verknoeid en de snelste man ter wereld uitgeschakeld.

‘Dat was schandalig!’ bulderde Lord Sock en hij liep naar de jongen toe. ‘Je zou je moeten schamen! Je hebt de Spelen te schande gemaakt. Je hebt Groot-Brittannië te schande gemaakt. En, nog erger, je hebt jezelf te schande gemaakt.’

Voordat Simon kon antwoorden, **galmde** er een stem uit een luidspreker. ‘De winnaar van de honderd meter is Simon Clont uit Groot-Brittannië!’

Het boegeroep zwol nog aan.

‘BÓÉÓÉÓÉ!’

Voordat hij begreep wat er gebeurde, hadden de olympische officials Simon al naar het erepodium gebracht.

Daar kreeg hij niet alleen een gouden medaille, maar ook een zilveren en een bronzen, want geen enkele andere deelnemer had de meet gehaald. Op dat ogenblik werden ze allemaal met een brancard van de renbaan weggebracht.

Simons zelfvoldane gezicht ging de wereld rond. Ondertussen bleven honderdduizend mensen in het stadion en miljarden over de hele wereld hem uitjouwen.

‘BÓÉÓÉÓÉ!’

Van die dag af was Simon volksvijand nummer één. Op de hele wereld kon de jongen nergens meer op straat komen. Overal begonnen wildvreemde mensen te jouwen en gooiden ze zelfs rot fruit naar hem.

PLETS!
'BOÉOÉ!' **PATS!** 'BEDRIEGER!'
'KST!' **SPAT!** 'OEMPF!'

Daarom durfde hij niet meer buiten te komen. Hij kon niet anders dan in zijn kamer blijven. Met de gordijnen dicht, want een woedende voorbijganger zou anders misschien wel een rotte tomaat naar het raam gooien.

PATS!

De drie olympische medailles hadden een ereplaats gekregen in zijn pronkkast. Elke avond, voordat hij ging slapen, hing hij ze om zijn hals en bewonderde hij zichzelf in de spiegel.

'Ik ben de enige ooit die bij dezelfde loopwedstrijd eerste, tweede én derde werd,' zei hij dan tegen zijn spiegelbeeld. 'Dat betekent dat ik de ALLERBESTE ben en helemaal niet klein!'

Hij gaf zichzelf dan
een schouderklopje
en ging op zijn bed
zitten in zijn
**VERDUISTERDE
KAMER.**

